

Arrest

nr. 246 511 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 5 augustus 1998 en uit de Gazastrook afkomstig te zijn.

De verzoekende partij verklaart het rijk te zijn binnengekomen op 12 juli 2018.

De verzoekende partij dient op 26 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

De verzoekende partij wordt op 18 oktober 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 juli 2020 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Gazastrook. U bent geboren op 5 augustus 1998 in Beit Lahia. U bent van religie een soennitische moslim. U bent geregistreerd bij de UNRWA. Kort na uw geboorte verhuisde u met uw gezin van Beit Lahia naar Bir al Naj. Toen u in het tweede leerjaar zat verhuisde uw gezin opnieuw. Ditmaal naar het Jabalia vluchtelingenkamp. Daar woonde u tot aan uw definitief vertrek uit de Gazastrook. In augustus 2016 behaalde u uw secundaire diploma.

Op uw vijftiende of zestiende (zie vragenlijst CGVS) werd u door de autoriteiten in de Gazastrook beschuldigd van diefstal. U zou geld gestolen hebben uit een lokale moskee die gelieerd is aan Hamas. Als gevolg hiervan werd u gedurende drie dagen vastgehouden en mishandeld. Door middel van de tussenkomst van uw oom A.H. kon u uiteindelijk, na het ondertekenen van een beloftebrief waarin u verklaarde nooit meer iets dergelijks te doen, vrijkomen. Tijdens de ramadan in 2016 werd u nogmaals opgepakt door de autoriteiten toen u op straat aan het ravotten was met één van uw vrienden. De veiligheidsdiensten dachten dat u aan het vechten was waardoor men u meenam naar het politiekantoor. U werd echter dezelfde dag nog vrijgelaten toen duidelijk werd dat er sprake was van een misverstand.

In de Gazastrook beoefende u gymnastiek, breakdance en parcours (free running). Daarenboven was u aangesloten bij het 'Free Run Gaza' team. Uw sportieve activiteiten lagen aan de basis van verscheidene incidenten met Hamas, dit daar de groepering van mening was dat dit soort sport afkomstig is uit het westen en bijgevolg niet geïmiteerd dan wel beoefend mag worden in de Gazastrook. Zo was u in 2015 op straat aan het breakdancen met enkele vrienden toen leden van Hamas schoten losten in jullie richting. Jullie waren op dat moment aan het oefenen voor een reclameclipje voor BMW. Naar aanleiding hiervan werd u aangehouden en gedurende twee uur vastgehouden in Sherqa (het oosten van het Jabalia kamp). Na tussenkomst van een lid van de Dogmash-familie kon u vrijkomen. U diende te beloven om uw sportactiviteiten te staken.

Daarnaast zouden de autoriteiten tot tweemaal toe geplande activiteiten/shows van Free Run Gaza hebben geannuleerd. Op 1 april 2016 organiseerden jullie een festival naar aanleiding van carnaval maar de veiligheidsdiensten vroegen de aanwezige toeschouwers om naar huis te gaan. U en de overige leden van het Free Run Gaza-team werden opgepakt door de preventieve veiligheidsdiensten en gedurende twee uur vastgehouden. Door tussenkomst van de mensenrechtenorganisatie 'al Mezan' konden jullie vrijkomen. Op 30 september 2016 wouden jullie een kleurenfestival organiseren. Ook dit festival kon niet plaatsvinden omwille van de tussenkomst van de autoriteiten.

Op 16 november 2016 verliet u Gaza, samen met de andere leden van Free Run Gaza, via de Rafahcrossing. Jullie waren uitgenodigd om in Libanon deel te nemen aan het televisieprogramma "Arabs Got Talent" (AGT). Na de deelname aan de eerste ronde van AGT trok u, samen met de andere teamleden van Free Run Gaza, op 25 november 2016 naar Jordanië. Jullie wouden niet terugkeren naar de Gazastrook daar jullie team geselecteerd was voor de tweede ronde van AGT. Jullie vreesden niet op tijd terug in Libanon te geraken indien jullie terugkeerden naar de Gazastrook. Op 28 maart 2017 verlieten jullie Jordanië en keerden jullie terug naar Libanon om deel te nemen aan de tweede ronde van AGT.

Na jullie deelname aan de tweede ronde van AGT keerde u samen met uw overige teamleden op 23 april 2017 terug naar Jordanië. Aanvankelijk verbleef u op legale wijze in Jordanië. Doch na het vervallen van uw verblijfsvergunning besloot u om niet terug te keren naar de Gazastrook maar om op illegale wijze in Jordanië te blijven. In Jordanië werkte u, net als alle andere leden van Free Run Gaza. Daarnaast trainden jullie kinderen en gaven jullie af en toe een show. Na de uitzending van AGT, waarin uw team te zien was, werd u door uw familie gecontacteerd. Naar aanleiding van een bezoek van de autoriteiten waarschuwden zij u om zeker niet terug te keren naar de Gazastrook. Men had immers gevraagd dat u zich onmiddellijk zou melden bij de bevoegde autoriteiten in geval van een terugkeer naar de Gazastrook.

Op 25 maart 2018 verliet u samen met de rest van uw team Jordanië om naar India te gaan. U deed dit om op een legale manier terug te kunnen keren naar Jordanië. Na een verblijf van één maand keerde u terug naar Jordanië. De trainer van het team, M.L. (O.V. (...)), had op dat moment een uitnodiging ontvangen vanuit Duitsland om met Free Run Gaza deel te nemen aan een sportevenement. U kreeg hiervoor een visum om naar Duitsland te gaan. Op 1 juli vertrok u naar Turkije en op 2 juli 2018 kwam u in Duitsland aan. U reisde in het gezelschap van M.L. (O.V. (...)) en A.O. M M (O.V. (...)) naar Duitsland. De organisatie betaalde jullie reis- en verblijfskosten. Na jullie deelname aan de activiteiten in Duitsland reisde u, in het gezelschap van O. (...) en M. (...), op 12 juli 2018 door naar België. Op 26 juli

2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ook uw twee companen verzochten diezelfde dag om internationale bescherming in België. U vreest in geval van terugkeer naar de Gazastrook te worden geïsoleerd omwille van uw deelname aan AGT.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw identiteitskaart (origineel), uw paspoort met een geldigheid van dd. 07.10.2015 tot dd. 06.10.2020 (origineel), uw geboorteakte (kopie), uw diploma secundair onderwijs (kopie), een attest van 'al Mezan' (kopie), een artikel in verband met Free Run Gaza (kopie), een artikel in verband met het kleurenfestival (kopie), een uitnodiging voor Arabs Got Talent (kopie), een uitnodiging voor een evenement in Charleroi (kopie), een busticket voor het traject Duitsland – België (kopie), een nieuwsbrief van een opvangcentrum van het Rode Kruis (kopie), een attest van cinemaximiliaan (origineel), e-mails van uw sociaal assistent betreffende de mogelijkheden om te free-runnen in België (kopieën), een artikel aangaande uw activiteiten in België (origineel), de identiteitskaarten van uw ouders (kopieën), de geboorteaktes van uw ouders (kopieën) en een USB-stick (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Zo kon u onderwijs genieten bij de UNRWA (zie CGVS, p. 7). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNRWA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie CGVS, p. 20). In dit verband verklaarde u nooit medische zorgen nodig gehad te hebben (zie CGVS, p. 20). U voegde er aan toe dat u zich niets herinnert betreffende dergelijke hulp (zie CGVS, p. 20). Dient te worden opgemerkt dat u met uw verklaringen echter geenszins aantoonde dat u geen beroep zou hebben kunnen doen op de UNRWA in geval van ziekte. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat u geen voedselhulp en/of financiële bijstand kreeg van de UNRWA niet volstaat om te besluiten dat u geen bijstand genoot. Zo blijkt uit uw verklaringen immers uitdrukkelijk dat deze hulp uitsluitend bedoeld is voor personen die zich op socio-economisch vlak in een kwetsbare situatie bevinden (zie CGVS, p. 20). In dit verband verklaarde u dat uw financiële situatie goed was en u, noch uw gezin, nood had aan dergelijke hulp (zie CGVS, p. 20). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) oordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als

(1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest te worden opgepakt door de autoriteiten in de Gazastrook omwille van uw deelname aan Arabs Got Talent met het Free Run Gaza-team. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen éénduidige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de problemen die u ondervonden zou hebben in de Gazastrook. Zo stroken uw initiële verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet met uw latere verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Zo verklaarde u initieel ten aanzien van de DVZ uitdrukkelijk dat u in de Gazastrook tweemaal werd aangehouden door de veiligheidsdiensten. Volgens uw verklaringen vond de eerste aanhouding plaats toen u vijftien à zestien jaar oud was en dit naar aanleiding van een beschuldiging van diefstal (zie vragenlijst CGVS, vraag 1 en 5). In 2016 zou u een tweede maal aangehouden zijn daar men u ervan verdacht betrokken te zijn geweest bij een gevecht (zie vragenlijst CGVS, vraag 1 en 5). Later stelde u ten aanzien van het Commissariaat-generaal plots in totaal zo'n vier keer te zijn opgepakt. Naast de hierboven reeds vermelde incidenten stelde u dat u naar aanleiding van de opnames van een reclamefilmpje voor BMW (in 2015) en de organisatie van een festival (op 1 april 2016) eveneens gedurende ettelijke uren werd gearresteerd, gedetineerd en mishandeld (zie CGVS, p. 15 en 16). Het mag verbazen dat u, indien u effectief vier keer werd gearresteerd en mishandeld, deze twee bijkomende arrestaties niet onmiddellijk heeft vermeld ten aanzien van de DVZ. U werd hier immers uitdrukkelijk naar gevraagd (zie vragenlijst CGVS, vraag 1). Het gegeven dat u nagelaten heeft dit te doen ondermijnt reeds in niet geringe mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde incidenten. In dit verband kan immers worden opgemerkt dat er van u, als verzoeker om internationale bescherming, verwacht kan worden dat u alle elementen ter ondersteuning van uw verzoek op een zo correct en accuraat mogelijke wijze, zou aanbrengen. Zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf. U dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds vanaf het eerste interview, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Niettegenstaande dat de vragenlijst bij de DVZ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat u dermate essentiële elementen, als zijnde uw arrestaties ten gevolge van uw sportieve activiteiten eveneens zou hebben vermeld. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd u gevraagd of u opmerkingen, dan wel bemerkingen, had met betrekking tot uw interview bij de DVZ. U verklaarde dat u bij de DVZ alles heeft vermeld wat u zich op dat moment kon herinneren, doch vergeten was om te vertellen over het incident in de nasleep van het carnavalfestival (zie CGVS, p. 3 en 4). Het kan echter geenszins overtuigen dat u bij de DVZ vergeten zou zijn dat u in de Gazastrook gedurende ettelijk uren werd vastgehouden naar aanleiding van uw participatie bij het festival en u pas kon vrijkomen na tussenkomst van de mensenrechtenorganisatie 'al Mezan' (zie CGVS, p. 3). Dat u bij de DVZ ook geen enkele melding maakte van de problemen die zich voordeden toen jullie een filmpje voor BMW aan het opnemen waren, haalde u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS bovendien niet aan. Dat ook deze relevante gebeurtenis bij de DVZ zou zijn vergeten aanhalen én er ook bij aanvang van het uw gehoor op het CGVS niet zou hebben aan gedacht de protection officer dit mee te delen, is niet ernstig.

Voorgaande holt eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen uit. In de marge dient te worden opgemerkt dat u evenmin éénduidige verklaringen heeft afgelegd betreffende de duur van uw detentie als gevolg van de beschuldiging van diefstal. Zo stelde u ten aanzien van de DVZ dat u gedurende drie dagen werd vastgehouden en mishandeld waarna u onder andere door de tussenkomst van uw oom A.A.H. kon vrijkomen (zie vragenlijst CGVS, vraag 1). Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dan weer reeds na ettelijke uren te zijn vrijgelaten (zie CGVS, p. 18). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent stelde u het volgende: "ik weet het niet, herinner me niet, ik heb slecht geheugen als ik tijdens dat interview heb gezegd dat het drie dagen was, is het waarschijnlijk zo want dat is een jaar geleden, toen kon ik beter alles herinneren nog "(z i e CGVS, p. 18). Dat u te

kampen zou hebben met geheugenproblemen betreft vooreerst een loutere bewering die u op geen enkele wijze kan staven. Bovendien houdt uw stelling geen steek. Immers, volgens uw verklaringen bij de DVZ vond deze eerste arrestatie plaats toen u 15 à 16 jaar oud was, i.c. rond 2013 à 2014. Dat u zich aldus bij de DVZ – uw interview vond er plaats in april 2019 – wel nog feiten zou herinneren die 5 à 6 jaar eerder plaatsvonden maar dan amper 6 maanden later bij het CGVS – uw gehoor dateert van 18.10.2019 - tijdens uw onderhoud niet meer zou weten of u meerdere dagen dan wel ‘slechts’ een paar uur werd vastgehouden, en dit omwille van “de lange periode” tussen uw beide gehoren, is niet ernstig. Het betrof hier immers uw eerste arrestatie, een ingrijpende gebeurtenis, waarvan toch kan verondersteld worden dat deze de nodige indruk heeft nagelaten. Indien uw verklaringen dienaangaande de waarheid betreffen, mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat deze gebeurtenis in uw geheugen gegrift zou staan en u hieromtrent toch eensluidende verklaringen zou kunnen afleggen, en dit ongeacht hoeveel tijd er tussen uw interview bij de DVZ en uw gehoor op het CGVS zit.

Voorgaande bevindingen doen dan ook reeds de nodige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u ondervonden problemen alsook van uw vermeende arrestaties in de Gazastrook ten gevolge van uw sportieve activiteiten.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat Hamas dermate gekant is tegen uw (sportieve) activiteiten dat men u persoonlijk zou viseren. Zo dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2008 actief bent in het breakdancen en ‘parcours’ (zie CGVS, p. 17). In dit verband verklaarde u dat u niet ineens een professionele danser was maar u veel heeft moeten oefenen en trainen om op uw huidig niveau te geraken (zie CGVS, p. 17). Uit uw verklaringen blijkt dat u pas in 2015 – zo’n zes jaar na aanvang van uw activiteiten – voor het eerst problemen zou hebben ondervonden met Hamas. Dit mag verbazen. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat – indien Hamas effectief héél erg gekant is tegen dergelijke activiteiten én aanstoot neemt aan het gegeven dat jullie een sport beoefenden die in hun ogen ‘Westers’ is, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, men eerder tussengekomen zou zijn en u niet gedurende al die jaren ongemoeid zou hebben gelaten. Voorts dient te worden opgemerkt dat, wat betreft de concrete incidenten die u ondervonden zou hebben met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook, op basis van deze incidenten geenszins geconcludeerd kan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook het risico loopt om in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid te belanden. Dient vooreerst te worden benadrukt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent reeds ondermijnd werd door de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende uw verscheidene arrestaties (zie supra). Vervolgens kan eveneens worden aangestipt dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs neerlegde ter staving van uw vermeende arrestaties. Wat betreft het attest van de Palestijnse mensenrechtenorganisatie “al Mezan”, waarin melding wordt gemaakt van de klacht die de organisatie zou hebben ingediend tegen de autoriteiten als gevolg van uw arrestatie in april 2016, dient te worden opgemerkt dat het attest een loutere weergave is van hetgeen uw coach M.L. ten aanzien van hen verklaarde (zie stukken administratief dossier). Het toont geenszins aan dat de aangehaalde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden.

Zelfs indien het zou vaststaan dat u effectief verscheidene keren in contact kwam met de autoriteiten in de Gazastrook, en meermaals zou zijn aangehouden, dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten niet van die aard zijn om te spreken van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw detenties telkenmale van korte duur waren (zie CGVS, p. 15, 16 en 18). Naar eigen zeggen werd u maximaal voor een aantal uren vastgehouden en kon u daarenboven steevast vrijkomen. Dit mede door de hulp en/of tussenkomst van derden, zoals een vooraanstaande familie of mensenrechtenorganisatie (zie CGVS, p. 15, 16 en 18). Volgens uw verklaringen diende u enkel te beloven uw activiteiten stop te zetten en kende u daarna geen bijkomende problemen (zie CGVS, p. 15, 16 en 18). Rekening houdend met voorgaande kunnen deze arrestaties bijgevolg bezwaarlijk beschouwd worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat een verbod opgelegd krijgen om bepaalde evenementen te organiseren evenmin als dusdanig, noch als een schending van uw fundamentele grondrechten, beschouwd kan worden.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen ook duidelijk blijkt dat uw vermeende problemen met de veiligheidsdiensten in de Gazastrook, zo ook de verschillende arrestaties, niet de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit de Gazastrook (zie CGVS, p. 19). In dit verband verklaarde u immers uitdrukkelijk dat u het land verliet omwille van de deelname van het Free Run Gaza team aan AGT (zie CGVS, p. 19). Dit ondermijnt dan weer in niet geringe mate de ernst van de problemen die u naar eigen zeggen in de Gazastrook heeft ondervonden ten gevolge van uw sportieve activiteiten. Indien uw problemen met Hamas, en de daaruit voortvloeiende gebeurtenissen, dermate ernstig waren kan er immers logischerwijs verondersteld worden dat u zich al veel eerder in veiligheid zou hebben gebracht én niet gewacht zou hebben om het land te verlaten tot op het moment dat u een

uitnodiging ontving om deel te nemen aan een televisieprogramma in een ander land. De ernst van uw problemen wordt verder ondermijnd door uw verbijsterend antwoord op de vraag omwille van welke reden(-en) u actueel niet in staat bent om terug te keren naar de Gazastrook. Zo stelde u het volgende "het is niet waarom ik niet kan, maar ik wil niet terugkeren naar Gaza" U herhaalt dit later nogmaals waarbij u zelfs uitdrukkelijk stelt "... ik kan terugkeren maar ik wil niet." (zie CGVS, p. 15 en 19). Indien u effectief vreest om bij terugkeer naar de Gazastrook te worden gevisieerd mag het verbazen dat zelf zou aanhalen dat u eigenlijk wél terug kan naar de Gazastrook.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, alsook de overige leden van Free Run Gaza, op basis van de uitnodiging van AGT een visum konden bekomen om naar Libanon af te reizen (zie CGVS, p. 11)). Voorgaande doet reeds vermoeden dat de autoriteiten in de Gazastrook op de hoogte waren van jullie plannen om met het Free Run Gaza team deel te nemen aan het programma. Dit vermoeden wordt verder versterkt door het gegeven dat uw coach M. L. (...) naar eigen zeggen contact opnam met een verantwoordelijke van de grensovergang om het land te kunnen uitreizen (zie CGVS, p. 11 en 12). Dit nadat jullie al drie dagen aan het wachten waren aan de grens en jullie namen maar niet op de uitreislijst verschenen (zie CGVS, p. 11 en 12). Dit holt uw beweringen dat Hamas aanstoot nam aan jullie sportieve activiteiten verder uit. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat, indien Hamas effectief wilde vermijden dat u de westerse cultuur zou introduceren in Gaza, ze u niet zomaar zouden hebben laten vertrekken om aan dergelijke show deel te nemen.

De vaststellingen dat u tot slot legaal, met uw eigen paspoort, de Gazastrook verliet via de Rafah-grenspost zet de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend op de helling (zie CGVS, p. 11). Aangezien Hamas de controle had over de Rafah-grenspost is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk gevisieerd werd door de veiligheidsdiensten van Hamas omwille van uw sportieve activiteiten (freerunning/breakdance/etc...), het risico zou nemen om legaal te vertrekken. Dat u toch besloot op dergelijke manier te reizen én bovendien probleemloos Gaza kon uitreizen, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw problemen in de Gazastrook.

Dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook alsnog problemen zal ondervinden omwille van uw sportieve activiteiten, dan wel omwille van uw participatie aan AGT, heeft u evenmin aannemelijk kunnen maken. Wat betreft uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen na uw vertrek uit de Gazastrook, meer bepaald het gegeven dat uw familie benaderd werd door de autoriteiten naar aanleiding van uw participatie aan AGT, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Dat de autoriteiten effectief bij uw familie langsgingen om te achterhalen waar u zich bevond én met de boodschap om u onmiddellijk te melden bij de veiligheidsdiensten bij terugkeer naar de Gazastrook is dan ook geenszins aangetoond (zie CGVS, p. 16). Dient hier nog te worden aan toegevoegd dat uw verklaringen hieromtrent nogal verwarrend waren. Zo stelde u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u bij de DVZ een fout had gemaakt betreffende dit incident. Uw gezin zou de oproepingsbrief pas ontvangen hebben na de liveshow van AGT en niet onmiddellijk na uw vertrek uit de Gazastrook, zoals u dacht verklaard te hebben ten aanzien van de DVZ (zie CGVS, p. 3). Dient echter te worden opgemerkt dat u bij de DVZ helemaal geen enkele melding maakte van een oproepingsbrief (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Ten aanzien van de DVZ verklaarde u immers het volgende: "Op 24/11/2016 nam ik deel aan het programma. Het programma werd gevolgd door de hele Arabische wereld en ook door de Palestijnen. Na de deelname werd ik opgebeld door mijn familie die mij waarschuwd van het feit dat leden van Hamas naar ons huis waren gekomen om te zeggen dat ik mij bij hen moest aanmelden bij mijn terugkeer in Palestina. Ik durfde niet meer naar Gaza terug te keren, daarom reisde ik door naar Jordanië. Op 25/11/2016 kwam ik aan in Jordanië." (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). U gewezen op uw initiële verklaringen (waarin u geen melding maakte van een oproepingsbrief in tegenstelling tot wat u scheen te denken) paste u snel uw verklaringen aan en stelde u dat het geen echte oproepingsbrief betrof maar een mondelinge verwittiging (zie CGVS, p. 2). Het mag verbazen dat u verward zou zijn over het feit of er nu al dan niet een oproeping op uw naam werd uitgevaardigd en aan uw familie werd bezorgd. Uw wisselende verklaringen hieromtrent ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw beweringen. Volledigheidshalve kan eveneens opgemerkt worden dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat Hamas u zocht omwille van uw deelname aan AGT. Zo stelde u dat men uw familie enkel gevraagd zou hebben naar uw verblijfplaats en men uw familie informeerde over het feit dat u zich bij hen moest melden bij uw terugkeer naar Gaza. Dat dit het gevolg zou zijn van uw activiteiten blijkt hieruit geenszins. Dat u aldus gezocht wordt omwille van uw deelname aan AGT betreft dan ook een louter vermoeden van uw kant. Voorts kan worden opgemerkt dat er sindsdien niets meer gebeurd is. U maakte geen gewag van bijkomende problemen met de autoriteiten omwille van uw deelname aan AGT (zie CGVS, p. 16).

Vervolgens is het bevreemdend dat u niet eens blijkt te weten of uw mede-teamgenoten van Free Run Gaza (gelijkaardige) problemen hebben gekend in de Gazastrook als gevolg van hun deelname aan AGT. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet weet of Hamas langs ging bij hun familie(s) (zie CGVS, p. 19).

Naar eigen zeggen zou u op geen enkel moment getracht hebben om te achterhalen of uw vrienden/teamgenoten eveneens gezocht werden door de autoriteiten (zie CGVS, p. 19). Ter vergoelijking van uw onwetendheid verklaarde u dergelijke details niet te hebben gevraagd daar u zich veilig en wel buiten de Gazastrook bevond (zie CGVS, p. 19). Dit kan echter niet overtuigen. Het betreft immers één van de kernelementen van uw relaas én het is tevens de reden waarom u actueel in de onmogelijkheid zou verkeren om terug te keren naar de Gazastrook,. Kan in dit verband opgemerkt worden dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij zich terdege zou informeren over de verdere evolutie van de problemen. Gezien u samen met de teamleden van "Free Run Gaza" Gaza verliet omwille van jullie deelname aan AGT in Libanon en u thans met twee van uw teamgenoten in België verblijft, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de eventuele problemen die (de families) van uw teamgenoten na jullie vertrek nog zouden hebben gekend, minstens dat u hiernaar zou hebben geïnformeerd. Dit is immers van primordiaal belang om een inschatting te kunnen maken van de risico's die u zelf mogelijks zou lopen in geval van terugkeer. Uw gebrek aan initiatief om extra informatie te vergaren relativeert verder de door u geschetste vrees. Volledigheidshalve dient aan dit alles nog te worden toegevoegd dat de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming verder de geloofwaardigheid,minstens de ernst, van de door u ingeroepen vrees onderuit haalt. Zo zou u na uw vertrek uit de Gazastrook in totaal nog zo'n anderhalf jaar in Jordanië hebben verbleven (zie verklaring DVZ, vraag 37). Uit uw verklaringen blijkt dat uw verblijfssituatie in Jordanië nooit echt stabiel was. In dit verband verklaarde u dat jullie initieel over een legaal verblijf beschikten in Jordanië in de vorm van een tijdelijke verblijfsvergunning (zie CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u na het verlopen van de verblijfsvergunning nog gedurende een lange periode illegaal in Jordanië verbleef (zie CGVS, p. 13). U ondernam ogenschijnlijk geen pogingen om uw verblijf in Jordanië te legaliseren. Dit mag ten zeerste verbazen. Het risico bestond immers dat men u alsnog zou terugsturen naar de Gazastrook. Uw gedrag staat bijgevolg haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid vreest. Er kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u, indien u werkelijk vreesde om bij een eventuele terugkeer naar de Gazastrook gevisieerd te worden door Hamas, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog verschillende maanden in précaire omstandigheden in Jordanië zou hebben verbleven. Eens zo opmerkelijk is voorts de vaststelling dat u in Duitsland evenmin een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U reisde naar Duitsland in het kader van een sportevenement, verbleef er 10 dagen en reisde vervolgens, na uw deelname aan het evenement, gewoon verder naar België. Op geen enkele moment maakte u uw nood aan internationale bescherming kenbaar. Dit is weerom niet ernstig ingeval van een waarachtig relaas. Uit uw verklaringen blijkt dat u het niet nodig achtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij aankomst in Duitsland (zie verklaring DVZ, vraag 33). Toen u werd gevraagd om welke reden u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Duitsland stelde u dat Duitsers racisten zijn (zie verklaring DVZ, vraag 33). In Duitsland zou de politie een onderscheid maken tussen Arabieren en niet-Arabieren. In België zou er volgens u daarentegen geen racisme zijn. Dit kan echter geenszins overtuigen. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat u, die beweert uw land te zijn ontvlucht vanwege een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, vanaf wanneer hij daartoe de kans heeft, uw nood aan bescherming zou kenbaar maken. Dat u naliert dit te doen, na 10 dagen in Duitsland gewoon verderreidsde naar België én dan hier ook nog eens 14 dagen wachtte alvorens uw verzoek in te dienen (zie verklaring DVZ, nr.37 + bijlage 26), getuigt allerminst van een ernstige en oprechte vrees. Bovenstaande elementen tonen aan dat het verkrijgen van bescherming bij u allerminst een prioriteit lijkt. Dit staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees koestert.

Rekening houdend met het geheel van voorgaande vaststellingen zijn er geen concrete elementen aanwezig om te besluiten dat u ingeval van een terugkeer naar de Gazastrook ten gevolge van uw deelname aan Arabs Got Talent in april 2017 actueel dreigt terecht te komen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Dat u verschillende documenten neerlegde ter staving van uw activiteiten, meer bepaald het artikel in verband met Free Run Gaza, het artikel in verband met het kleurenfestival, de uitnodiging voor Arabs Got Talent, de uitnodiging voor een evenement in Charleroi, de nieuwsbrief van een opvangcentrum van het Rode Kruis, het attest van Al Mezan, het attest van cinemaximiliaan, de e-mails van uw sociaal assistent betreffende de mogelijkheden om te free-runnen in België, het artikel aangaande uw activiteiten in België alsook de verscheidene videofragmenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw (sportieve) activiteiten op het gebied van breakdance/ freerunning/parcours worden op zich niet betwist door het Commissariaat-generaal, doch de voorgelegde stukken volstaan niet om conclusies betreffende de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door u meegemaakte feiten en het ontbreken van een actueel risico, te weerleggen. .

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de Commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin tot op heden in uw ouderlijke woning in de Gazastrook verblijft (zie CGVS, p. 10). De woning betreft jullie eigendom (zie CGVS, p. 5). Er kan bijgevolg redelijkerwijs worden aangenomen dat u zich in geval van terugkeer opnieuw bij uw gezin in uw ouderlijke woning zou kunnen vestigen. Eveneens blijkt dat uw vader voor de staatsgreep in 2007 tewerkgesteld was bij de Palestijnse autoriteit (zie CGVS, p. 8 en 9). Na de staatsgreep diende uw vader thuis te blijven maar uw vader krijgt tot op heden maandelijks zijn loon uitbetaald. Zijn inkomen bedraagt 3.000 sjekel en zou naar eigenzeggen volstaan om uw gezin te onderhouden (zie CGVS, p. 10). Daarenboven blijkt dat uw zus W. actueel 'medisch onderzoek' studeert aan de Islamitische universiteit van Gaza. In dit verband verklaarde u dat uw vader de kosten voor haar studies betaald (zie CGVS, p. 9). Ook uw jongste zus loopt momenteel nog steeds school (zie CGVS, p. 9). Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in de Gazastrook over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS, p. 10). Dit en het gegeven dat uw vader met zijn inkomen in staat is om jullie gezin te onderhouden doet besluiten dat uw financiële situatie afdoende is.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen

hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zo u dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de

Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie CGVS, p. 4) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. v. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijke parallel bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden

behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de dodelijkste sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter als "relatief rustig" worden omschreven. Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "Akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en werd er nadien een toename van raket- en mortiervuur vastgesteld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor. Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel

48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte, uw diploma secundair onderwijs, het bus ticket voor het traject Duitsland – België, de geboorteaktes van uw ouders en de identiteitskaarten van uw ouders bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook de persoonsgegevens uw ouders, uw herkomst, uw opleiding alsook uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 1, D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/6, § 5, a) tot c) van de Vreemdelingenwet juncto artikel 48/6, § 1, eerste zin en § 4 van dezelfde wet, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft.

2.2. In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. Zij benadrukt dat zij als Palestijn in de Gazastrook geregistreerd stond bij UNRWA.

De verzoekende partij betoogt als volgt:

"Het CGVS betwist evenmin de activiteiten van de verzoekende partij in Gaza als één van de leden van het Gaza Parkour, doch wel de problemen die zij hierdoor heeft gekend.

Het CGVS betwist echter evengoed dat de verzoekende partij zich in een situatie van ernstige onveiligheid ;

Dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat het CGVS aan de essentie van het relaas en van de activiteit van de verzoekende partij totaal voorbij gaat."

De verzoekende partij verwijst naar informatie over "Parkour" en stelt als volgt:

"Op grond van de gezegde "mens sana in corpore sano" heeft zij zich naar de Parkour gericht en is zij , na heel veel werk en inspanningen en opofferingen, één van de meest vooraanstaande figuur geworden van de Parkour Gaza.

[...]

« They refuse to give way to the ambient despair. They pass over obstacles. They feel free »

DAT IS PRECIES EEN VAN DE ZAKEN DIE DE HAMAS HET MEEST STOORT...en die de Hamas wenst te breken.

De Hamas put immers zijn legitimiteit en zijn steunen in de armoede en de wanhoop...

De kinderen en jongeren die deelnemen aan de vrijdagse terugkeermarsen , met het risico ernstig te worden gekwetst of gedood is hiervan een uitstekende illustratie.

De jongelui die verslaafd geraken aan Tramadol die overvloedig zomaar uitgedeeld wordt is hiervan een ander voorbeeld;

Wie integendeel intensief traint voor de Parkour, houdt lichaam en geest helder, zoekt en streeft niet naar de "paradis artificiels" die met drugs of pijnstillers zoals Tramadol bekomen wordt/

Het Parkour vraagt een fysieke conditie die optimaal is.

Het Parkour is niet alleen een sport of een fysieke activiteit, het is ook een levenszede , een kunst...die ook beroep doet op de creativiteit, het gevoel en de gevoelens , waar dans , in casu voornamelijk Hip Hop ingelast wordt...

[...]

De definitie is op zich strijdig met de opties die door de Hamas zijn opgelegd en vervoerd...

De verzoekende partij wenst haar kunst vrij te kunnen beoefenen en verder aanleren aan jongeren, zij wenst zich vrij te mogen uitdrukken.

Het is ook duidelijk dat zij niet zal ophouden : haar kunst is haar passie, haar levensdoel en einde, haar zwijgzaam verzet dat door heel haar lichaam uitstraalt....

vluchtalternatief.

Daarnaast is het ook evident dat de verzoekende partij bekend is in Gaza en overal erkend kan worden .

Zij is een publieke figuur geworden;

Zij heeft deelgenomen aan reportages, films en video's die wereldwijd verspreid werden en worden.

Ook in België doet zij haar activiteiten verder, ook in het asielcentrum waar zij eerder opgevangen werd tee Ste Ode. Samen met twee andere leden van de groep .

[...]

Dat derhalve heel duidelijk en openbaar is dat de discipline van het Parkour, een middel is om de politieke situatie in Gaz bekend te maken en dat de manier waarop vrij en unlimited bewogen wordt een kritiek inhoudt ten aanzien van de Hamas die integendeel de vrijheid beperkt onder al haar aspecten : vrijheid van beweging, vrijheid van vereniging, vrijheid van mening, vrijheid van religie enz...

Dat de verzoekende partij van oordeel is dat haar discipline die ook dans en hip hop inhoudt en een groot deel overlaat aan creativiteit als een middel van uitdrukking dient te worden aanzien die in Gaza maar niet alleen in Gaza als een meningsuitdrukking dient te worden aanzien.

Dat een meningsuitdrukking voor doel en kenmerk heeft dat zij openbaar is en dient te worden verspreid, net als een drukwerk.

In die zin is " Parkour " een modem meningsuitdrukking media geworden, waarvan de materiele drager het lichaam is.

Dat deze discipline zoals dans subversief kan zijn in een bepaald context waar de vrijheden beperkt zijn , zoals in casu in Gazaa onder Hamas beleid.

Dans kan als een teken een boodschap van vrijheid geanalyseerd worden :

[...]

Dat de component « vrijheid » ook terug te vinden is in de "parkour" discipline, NIET ALLEEN IN Gaza maar ook in heel de wereld waar het beoefend wordt, hetgeen ook heel algemeen aanvaard wordt zoals blijkt uit het navolgende artikel nopens het ontstaan en de waarden van het Parkour.

"Het doel van parkour is het verleggen van grenzen door middel van vele technieken om obstakels te overwinnen. Naast de fysieke kant, is de filosofie achter deze discipline – de vrijheid en het verleggen van grenzen - ook heel belangrijk.

.... https://nl.wikipedia.org/wiki/Parkour#Freerunning_of_parkour

[...]

Dat de beslissing van het CGVS de finaliteit van het "Parkour" helemaal niet heeft ingezien en zelfs niet benaderd heeft, hetgeen trouwens reeds overduidelijk voorkomt wanneer vastgesteld wordt de het CGVS het woord PARKOUR niet eens gebruikt en verder niet ingaat op de betekenis en originaliteit van Freerun , een discipline die in Frankrijk in de suburbs tot stand is gekomen. .

[...]

Dat dit reeds volstaat om de beslissing nietig te maken.

Dat er echter ook voldoende elementen aanwezig zijn , zonder verder onderzoek , om de verzoekende partij de status van vluchteling toe te kennen.

Dat het risico actueel is , blijft en zal blijven omdat de verzoekende partij parkour beoefent heeft en verder zal blijven beoefenen, zolang zij het fysiek kan.

Dat echter zelfs de leeftijd hieraan geen einde zal stellen vermits de verzoekende partij evengoed verder kan met coachen van nieuwe aanhangers en beoefenaars.

Parkour beoefenen, het aan de anderen leren is voor haar de essentie van haar leven geworden, een blijvende uitdaging tov de beperkingen die door de Flamas zijn ingevoerd, een ultieme poging om zich vrij te voelen ondanks de dictatuur, ondanks de blokkade, ondanks de beperkingen om weg van Gaza te kunnen..

Een middel om letterlijk, vrij als een vogel over de puinen van Gaza te vliegen...

In de context van Gaza en gelet op de waarden die Parkour ondersteunen, dient Parkour als een moderne meningsuitdrukking middel te worden beschouwd, en dient de beperking die mening uit te drukken door de beoefening van Parkour te beperken, verhinderen of verbieden, als een schending van fundamentele rechten te worden aanzien.

Recht tot meningsuitdrukking, recht tot vereniging, recht om over zijn lichaam te beschikken, recht tot een gezond lichaam en gezond geest....

Daarnaast heeft de verzoekende partij uitdrukkelijk gesteld maar ok openbaar gesteld dat Parkour beoefenen en Parkour bekend maken over de wereld ook voor doel had de politieke toestand in Gaza aan te klagen en bekend te maken, hetgeen uiteraard ook betekent dat de Hamas niet als de reddende engel van Gaza wordt voorgesteld.

Dat in geval van terugkeer de verzoekende partij duidelijk terugkeert met de etiket van een verzetsactiviste die, verergende omstandigheid, in het openbaar getreden heeft.

Dat het risico duidelijk actueel is en zal blijven zolang de Hamas zich in Gaza handhaaft.

Dat de leden van de groep die in België aanwezig zijn van elkaar niet te scheiden zijn in dit opzicht dat zij het PARKOUR hebben bekend gemaakt samen met de situatie in Gaza.

Dat de verzoekende partij langdurig heeft moeten trainen vooraleer zij in het openbare kon optreden, reden waarom zij langdurig ook geen problemen heeft ondervonden.

Dat de problemen gerezen zijn toen zij in het openbaar begon te treden.

Dat de verzoekende partij zich via haar professionele activiteiten als Parkour beoefenaar ,voor een tijdje buiten Gaza heeft kunnen houden en aan vervolgingen heeft kunnen ontwijken.

Dat zij echter goed begrepen heeft fat een terugkeer niet mogelijk was zodat zij de kans gegrepen heeft van een reis naar Europa om definitief te vluchten;

Verzoekende partij heeft Gaza verlaten TOEN ZIJ HIERVOOR EEN GELEGENHEID GEBODEN KREEG, , omdat de druk die door de Hamas uitgeoefend werd te sterk en bedreigend was. Zij werd reeds het slachtoffer van geweld VERMITS OP HAAR EN OP DE GROEP GESCHOTEN WERD.(cfr Filmpje met de BMW)

Hetgeen factueel niet ernstig betwist wordt maar door het CG VS die in casu van de verzoekende partij hier niet verder op ingaat daar waar het CG VS ivm de teamgenoot A.H. CG 1816575 het schietpartij als te rechtvaardigen beschouwt in het opzicht van de Hamas omdat de verzoekende partij zich dicht tegen de Israëli grens bevonden toen zij met een BMW aan het "spelen" waren...

De verzoekende partij A. laat hierbij bemerken dat als men in Jabalya leeft, het niet anders kan dat zich naast de grens te bevinden...Doip en kamp zijn inderdaad op geen 4 km van de grens gelegen...

Daarnaast dient tevens te worden vastgesteld dat , zelfs indien, quod non ,aangenomen kan worden dat de Hamas het evenement mocht verbieden of beperken of reglementeren, dan nog dient te worden vastgesteld dat uit de beelden van het evenement duidelijk kan worden afgeleid dat de Hamas geen enkele poging heeft ondernomen om de situatie vreedzaam op te lossen of te gaan onderhandelen.

Dat rond de verzoekende partij en de Parkour leden schieten buiten enige evenredigheid was.

De team bevond zich niet op een plaats waar het verboden was te gaan, het voorval was ook een samenkomst die ontaardde...

Het voorval heeft zich geenszins in de bufferzone voorgedaan.

De groep had zich louter iets verder dan de bebouwde kommen verplaatst, om de mensen niet te storen.

Het was evenmin de bedoeling van de groep zich te dicht bij de grens te begeven daar de groep als Parkour beoefenaars uiteraard geen risico willen nemen beschoten te worden, vermits hun fysieke conditie essentieel is voor hun activiteiten....

Het is ten onrechte dat het CGVS uiteindelijk telkens oordeelt dat de "sportactiviteit" niet geïncenseerd werd als dusdanig door de Hamas...

Dat hierbij nogmaals dient te worden benadrukt dat het CGVS door de activiteit louter als een sportactiviteit te beschouwen, aan de kern van het relaas totaal voorbij gaat.

Dat echter duidelijk voorkomt dat de Hamas telkens ingrijpt naar aanleiding van "evenementen" die aan de verzoekende partij en aan de groep en aan de discipline, een zekere publiciteit bij brengen.

Een publiciteit die voor gevolg heeft dat de verzoekende partij en de groep die de sociale media goed kennen en gebruiken, een steeds groter aantal followers hebben die op hun beurt het Parkour beoefenen...

Hetgeen de Hamas precies wenst te vermijden...OMDAT DE BEWEGING EEN VOOR HEN ONAANGEPASTE LEVENSWIJZE INDUCEERT EN EEN BEHOEFTE NAAR VRIJHEID UITDRUKT; Zij is naar Gaza niet teruggekeerd uit vrees dat zij niet eeuwig zou kunnen ontsnappen aan de dood of aan een opzettelijke verminking...

Het CGVS houdt met deze elementen helemaal geen rekening, ondanks het feit dat zij volledig centraal staan voor de beoordeling van het relaas van de verzoekende partij.

Het CGVS gaat totaal voorbij het feit dat de kunst in casu in de gegeven context van Gaza op zich een acte van verzet is , hetzij een acte die als dusdanig verboden wordt.

Dat de activiteiten die de verzoekende partij in België verder heeft gezet, in alle vrijheid, tevens duidelijk maken dat de verzoekende partij de Westerse normen heeft aangenomen, normen die door de Hamas niet geduld zijn.

Dat in fine dient te worden vastgesteld dat het CGVS ten onrechte een fundamentele tegenstrijdigheid meent te vinden in het feit dat de verzoekende partij geen identiek aantal arrestatie op DVZ vermeldt heeft als op het CGVS.

Dat de verzoekende partij haar asielaanvraag met heel veel stress heeft ervaren, een stress die haar grotendeels werkelijk lam heeft gemaakt.

De verzoekende partij heeft op DVZ verklaard hetgeen haar op dat ogeblik terug in herinnering kwam.

Zij was er evenmin van bewust dat zij alle evenementen diende op te sommen, daar haar herhaaldelijk gezegd werd dat zij later de kans zou krijgen het relaas uitgebreid te vertellen.

Daar ook de nadruk gelegd werd op hetgeen zij "persoonlijk" beleefd had, heeft zij verteld over hetgeen zij individueel, los van de groep ervaren had, nl het probleem van de diefstal en het probleem van de vermeende ruzie;

Toen zij op het CGVS met haar verklaringen geconfronteerd werd is de verzoekende partij volledig gedestabiliseerd geweest , zodat zij hiervoor geen duidelijk reden kon aangeven.

Dat de verzoekende partij zoals hier hoger aangehaald een meer kwetsbaar profiel vertoont.

Dat de verzoekende partij op het CGVS oprechte verklaringen heeft afgelegd , ook nopens de duur van haar aanhoudingen die allemaal slechts een paar uren hebben geduurd.

De verzoekende partij is formeel dat op DVZ nooit geen sprake is geweest van 6 dagen.

Dat men niet inziet waarom, indien de verzoekende partij in fine van plan was de situatie te verkleuren om zijn nood aan bescherming acuter te maken, waarom zij de duur van haar aanhoudingen plots zou komen te kleineren...

Daarnaast is de tegenstrijdigheid ook niet van die aard om het relaas ongeloofwaardig te maken, dat te meer wanneer de verzoekende partij daarnaast deugdelijke bewijzen voorlegt van haar activiteiten.

Dat het feit dat de verzoekende partij geen asiel in Duitsland heeft aangevraagd en verder naar België is gereisd kan evenmin als een gebrek aan vrees worden aanzien.

Dat de correcte analyse van de vrees inhoudt dat met het persoonlijk karakter van de vrees rekening dient te worden gehouden.

Dat de verzoekende partij zich buiten Gaza veilig heeft gevoeld, zolang zij geen risico liep naar Gaza te worden teruggestuurd.

Dat dit het geval was in Duitsland vermits zij daar met een visum kon verblijven...

Dat zij naar België verdere gereisd heeft precies omdat zij dacht dat de asielprocedure voor Palestijnen milder was dan in Duitsland...hetgeen integendeel haar vrees bekrachtigt."

Voorts haalt de verzoekende partij ook de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza aan, die toe te schrijven is aan Hamas. Ook betoogt de verzoekende partij dat UNRWA haar de facto geen aanvaardbare leefomstandigheden kan aanbieden, conform haar opdracht. De verzoekende partij

betoogt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om fysieke bescherming te bieden ten aanzien van gewapende groeperingen, dat UNRWA niet beschikt over een militaire of gewapende vleugel die het agentschap zou toelaten tegen militaire facties te strijden en dat UNRWA-scholen en -instellingen in het verleden herhaaldelijk werden beschoten, wat aantoonde dat UNRWA zelfs zijn eigen instellingen niet kan beschermen. De verzoekende partij stelt dat UNRWA reeds sinds meerdere jaren zijn plicht en opdracht niet meer kan vervullen en dat deze situatie thans nog drastisch is verergerd wegens de stopzetting van de financiering van het agentschap door de Verenigde Staten en de weigering om de Palestijnse ziekenhuizen in Gaza, Libanon en de Westelijke Jordaanoever verder financieel te steunen. Dit is onder meer het gevolg van het blijvende conflict en de verhoogde spanningen tussen Hamas en Fatah, aldus de verzoekende partij. Om aan te tonen dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel is en blijft, citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en rapporten. De verzoekende partij betoogt dat de bevolking hiervan het slachtoffer is en een groot deel in extreme armoede leeft en dat Gaza de noodzakelijkste behoeften zoals elektriciteit, water, bouwmaterialen, medisch materiaal et cetera mist.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Dat de verwerende partij vooreerst inroept dat de verzoekende partij haar problemen met de Hamas niet aantoonde EN ZELFS DAT ZIJ DIE NIET “BEWIJST”;
Dat het CGVS de finaliteit van het asielonderzoek voorbij gaat, nl het onderzoek van het bestaan van een gegronde reden CFR SUPRA ;
Dat het CGVS geen rekening houdt met het feit dat Gaza onder het beleid van de Hamas, geen democratie is. Het regime handhaaft zich grotendeels door de terreur , een constante in alle dictaturen.
Dat de Hamas naar de hegemonie streeft en voor doel heeft haar visie van de religie en van de samenleving aan de bevolking op te leggen en tot slot een Chariastaat op te richten.
Dat de Hamas het volledige controle heeft genomen van de grens in Rafah en de Fatah ertoe verplicht heeft zich terug te trekken, hiervan een relevant bewijs levert.
Het CGVS maakt geen correcte analyse;
De Hamas wenst met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af te elimineren, door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking.
En door (kleine) voordelen te vergunnen aan wie bij de Hamas aansluit;
In een staat waar men van alles mist zijn kleine voordelen welkom en zijn pesterijen integendeel van aard om het leven volledig onleefbaar te maken .
In casu werd de verzoekende partij reeds gearresteerd en onder druk gezet.
Het feit dat zij vrijgelaten werd laat deze vaststelling ongewijzigd.
Dat de andere verwijten niet relevant zijn en de beslissing niet kunnen ondersteunen;
Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te verklaren.
Dat dient te worden vastgesteld de verzoekende partij genoegzaam bewezen heeft voor een gegronde vrees te hebben gevlucht maar ook dat zij in Gaza thans niet kan terugkeren;.
Wegens eigen bewegingsredenen maar ook omwille van materiele omstandigheden.”

De verzoekende partij stelt vervolgens dat sedert september 2018 de enige “passage” met Israël gesloten is. Om deze stelling te onderbouwen citeert zij uit het artikel “Israël ferme son seul point de passage pour les personnes avec Gaza”. De verzoekende partij wijst er voorts op dat de grensovergang in Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas wordt bemand. In geval van terugkeer zal zij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. De verzoekende partij citeert vervolgens uit Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Tevens wijst de verzoekende partij op de mogelijke gevolgen van de COVID-19-pandemie:

“Dat de verzoekende partij verder de aandacht wenst te vestigen op de mogelijke gevolgen van de Covid 19 crisis in Gaza, gevolgen die thans niet te bepalen zijn .
Dat de grenzen met ISRAËL en met Egypte thans grotendeels gesloten zijn wegens de sanitaire crisis en preventief voor het verspreiden van de virus. Dat het CGVS hiermee helemaal geen rekening heeft gehouden, nog met het feit dat de sociale afstanden niet kunnen gerespecteerd worden bij de grensovergangen, ondermeer bij het gebruik van bus pendeldiensten...
Dat de verzoekende partij bijkomend thans België niet mag of kan verlaten en Egypte of Israël niet binnen kan treden omwille van de crisis
[...]”

De verzoekende partij citeert uit verschillende rapporten betreffende deze pandemie. Zij merkt op dat de grenspunten overal gesloten zijn. De verzoekende partij besluit als volgt:

"Wat betreft de verzoekende partij dient het volgende te worden vastgesteld :

De verzoekende partij kon het in Gaza destijds overleven omdat zij bij haar familie logeerde en aldus zelf niets moest huren.

In geval van terugkeer zal de verzoekende partij zeker niet bij haar ouders mogen intrekken , daar het gezin represailles vreest vanwege de Hamas.

Dat zij verder ook thans geen werk meer heeft.

Dat zij het heel moeilijk zal hebben om in Gaza aan werk te geraken, daar iedereen zijn eigen gezin wenst te beschermen en zoveel mogelijk onopgemerkt verder proberen te overleven.

Dat niemand het risico zal nemen om in problemen te geraken of zelfs louter in de gaten te worden gehouden, door de verzoekende partij een werk aan te bieden , daar waar duizenden tevergeefs werk zoeken."

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert de verzoekende partij aan dat zij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst/woonplaats. De verzoekende partij hekelt dat de verwerende partij de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen reden aanhaalt waarom in casu de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op haar profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. De verzoekende partij verwijst naar het rapport "Gaza Ten Years later" van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog zijn, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, drie uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Zij wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die haar in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare "wachttijd". Ook citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Tevens citeert de verzoekende partij uit een aantal persartikels en besluit zij nog dat Gaza onleefbaar is geworden.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota

4.1. Per drager brengt de verwerende partij op 22 oktober 2020 een aanvullende nota bij waarin weblinks worden opgenomen naar de COI Focus "Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020 en de COI Focus "Territoires palestiniens - Gaza. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020 en waaraan de COI Focus "Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020 wordt toegevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota gaat in op de "problematiek met de Hamas". In dit onderdeel van haar aanvullende nota benadrukt de verzoekende partij dat zij en haar twee vrienden die eveneens een verzoek om internationale bescherming in België ingediend hebben, actief zijn op de sociale netwerken waaronder facebook alwaar ze meer dan een miljoen volgers hebben. De verzoekende partij stelt dat ze voor haar vertrek uit Gaza eveneens succes had op de sociale media en dat Hamas haar activiteiten in het oog hield. De verzoekende partij betoogt dat Parkour de jeugd beïnvloedt en doet dromen van vrijheid. De verzoekende partij gaat ook verder in op wat Parkour voor de jeugd in Gaza kan betekenen. De verzoekende partij verklaart ook dat sinds haar vertrek uit Gaza één lid uit de Parkour groep in Gaza overleden is. Deze persoon, die een vriend van de verzoekende partij was, aan een hartaanval in de gevangenis overleden is. De verzoekende partij stelt ook dat een fatwa over de groep uitgesproken werd en brengt een attest van het Palestijns centrum voor mensenrechten in Gaza bij. Dit attest attesteert de vervolgingen. De verzoekende partij voegt ook uittreksels van het facebook account bij.

Voorts stelt de verzoekende partij dat Hamas, die de Gazastrook controleert, negatief reageert op de akkoorden die Israël met de Verenigde Arabische Emiraten en met de Bahrein gesloten heeft. De verzoekende partij stelt dat zij in een bijzondere armoede zal belanden bij terugkeer naar Gaza. In dit

verband geeft de verzoekende partij aan dat de werkloosheid in Gaza toegenomen is. Ook gaat de verzoekende partij in op de COVID-19-pandemie waardoor de grenzen met Egypte en Israël grotendeels gesloten zijn en de economische gevolgen van de pandemie voor de Gazastrook. Voorts haalt de verzoekende partij een krantenartikel van 21 augustus 2020 aan omtrent een recente gebeurtenis in de Gazastrook "Trois raids de l'armée à Gaza après douze tirs de roquettes pendant la nuit." Ook wijst de verzoekende partij erop dat de Gazastrook in lockdown is daar er zich vier besmettingen hebben voorgedaan. Vervolgens wijst de verzoekende partij op het akkoord tussen Israël en de Verenigde Arabische Emiraten. De verzoekende partij haalt ook aan dat op 31 augustus 2020 Hamas en Israël een staakt-het-vuren ondertekend hebben. Ook haalt ze aan dat dit staakt-het-vuren op 15 september 2020 reeds geschonden werd. Ook brengt de verzoekende partij een artikel bij van 21 april 2020 van de Jewish press om aan te geven dat UNRWA de Palestijnen niet helpt. De verzoekende partij concludeert op basis van de verschillende artikelen die ze in haar aanvullende nota citeert dat de situatie in Gaza heel wat complexer is dan dat de verwerende partij laat uitschijnen.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn."*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

7.2. Beoordeling

7.2.1. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiën, hetgeen volgens haar een grote impact heeft op de vervulling van de missie van UNRWA.

Uit de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19-pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan

dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de informatie die de beide partijen aanbrengen, blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

7.2.2. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR’s interpretation of article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid – verzoekers vluchtmotieven

De verzoekende partij verklaart dat zij op de leeftijd van 15 à 16 jaar door de autoriteiten van de Gazastrook werd beschuldigd van diefstal, maar dat zij na tussenkomst van haar oom en het ondertekenen van een schriftelijke belofte zulks nooit meer te doen kon vrijkomen. In 2016 werd zij opgepakt toen zij op straat aan het ravotten was met vrienden, doch dit bleek een misverstand. De verzoekende partij stelt verder dat zij actief is als gymnast, breakdancer en 'Parkour'-runner. In 2015 werden zij en enkele deelnemers beschoten bij de opname van een reclamefilmpje. Zij konden na de tussenkomst van een lid van een vooraanstaande familie vrijkomen en zij diende te beloven haar sportieve activiteiten stop te zetten. Als deelnemer aan 'Parkour'-activiteiten van de groep 'Free Run Gaza' organiseerde zij in april 2016 een carnaval in de stad Gaza, waarbij de politie tussenkwam en zij enkele uren werd vastgehouden. Door tussenkomst van mensenrechtenorganisatie 'Al Mezan' kon zij vrijkomen. In september 2016 organiseerde zij een kleurenfestival, waarbij de politie opnieuw tussenkwam en zij werd gearresteerd. Nadat zij een schriftelijke verklaring ondertekende dat zij niet opnieuw dergelijke activiteit zou organiseren, werd zij daags nadien vrijgelaten. Op 16 november 2016 verliet de verzoekende partij de Gazastrook om met haar 'Parkour'-team deel te nemen aan het televisieprogramma 'Arabs Got Talent' in Libanon. Na hun deelname kregen de verzoekende partij en haar team verschillende uitnodigingen om elders in de wereld op te treden. De verzoekende partij verbleef na haar vertrek uit de Gazastrook korte perioden in onder meer Libanon, Jordanië en Duitsland, alvorens naar België te komen en onderhavig verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij keerde na haar vertrek uit Gaza op 16 november 2016 niet meer naar Gaza terug. Sedert haar deelname aan 'Arabs Got Talent' werden haar ouders tweemaal bezocht door leden van Hamas die duidelijk maakten dat zij beter niet kon terugkeren, aldus de verzoekende partij.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): haar identiteitskaart (origineel), haar paspoort met een geldigheid van 7 oktober 2015 tot 6 oktober 2020 (origineel), haar geboorteakte (kopie), haar diploma secundair onderwijs (kopie), een attest van 'Al Mezan' (kopie), een artikel in verband met Free Run Gaza (kopie), een artikel in verband met het kleurenfestival (kopie), een uitnodiging voor Arabs Got Talent (kopie), een uitnodiging voor een evenement in Charleroi (kopie), een busticket voor het traject Duitsland – België (kopie), een nieuwsbrief van een opvangcentrum van het Rode Kruis (kopie), een attest van Cinemaximiliaan (origineel), e-mails van haar sociaal assistent betreffende de mogelijkheden om te free-runnen in België (kopieën), een artikel aangaande haar activiteiten in België (origineel), de identiteitskaarten van haar ouders (kopieën), de geboorteaktes van haar ouders (kopieën) en een USB-stick (origineel).

In een aanvullende nota brengt de verzoekende partij een artikel omtrent het overlijden van haar vriend bij, de facebook pagina die het overlijden meldt, fatwa tegen Parkour, attest van het Palestijns centrum voor mensenrechten en uittreksels van de facebook pagina's. Stuk 5 betreft een vrije vertaling naar het Nederlands van de stukken 2, 3 en 4 van de aanvullende nota. Op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten alle stukken die niet in de taal van de rechtspleging zijn opgesteld en die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, niet in overweging worden genomen. De stukken 2, 3, 4 en 6 van de aanvullende nota gaan niet gepaard met een voor eensluidend verklaarde vertaling en worden bijgevolg niet in overweging genomen. Waar de verzoekende partij stelt dat omwille van de COVID-pandemie het onmogelijk was om een voor eensluidend verklaarde vertaling te verkrijgen, brengt ze hier geen begin van bewijs bij. Bijgevolg maakt de verzoekende partij geen overmacht aannemelijk.

Haar paspoort, haar identiteitskaart, geboorteakte, de identiteitskaarten en geboorteaktes van haar ouders, haar diploma's van de secundaire school en de universiteit hebben betrekking op haar identiteit en opleidingsniveau. Deze elementen staan niet ter discussie.

Op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud en gelet op het geheel van de voorgelegde documenten maakt de verzoekende partij aannemelijk dat ze in Gaza Parkour beoefende, hierover filmpjes maakte, op 16 november 2016 de Gazastrook samen met haar teamleden verlaten heeft om deel te nemen aan het televisieprogramma 'Arabs Got Talent' in Libanon en dat zij en haar team nadien verschillende uitnodigingen kregen om elders in de wereld op te treden. Het beeldmateriaal op de USB-stick toont ook aan dat de verzoekende partij door haar Parkour-activiteiten in verschillende tv-programma's in verscheidene landen verschenen is. Het staat evenmin ter discussie dat de

verzoekende partij sedert haar vertrek op 16 november 2016 niet meer naar de Gazastrook terugkeerde.

De aangehaalde incidenten in april en september 2016 en de door Hamas opgelegde verboden om bepaalde soorten activiteiten te organiseren vormden niet de directe aanleiding om de Gazastrook te verlaten. Haar vertrek uit Gaza was het gevolg van een deelname voor een televisieprogramma. Het feit dat de verzoekende partij haar land van herkomst heeft verlaten omwille van de deelname aan een televisieprogramma, sluit op zich niet uit dat zij een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk zou kunnen maken omwille van latere activiteiten die buiten de Gazastrook hebben plaatsgevonden. De kernvraag die door de Raad moet beantwoord worden, blijft evenwel of de verzoekende partij op het ogenblik van het uitspreken van zijn arrest, een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bij een terugkeer naar Gaza aannemelijk kan maken.

De verzoekende partij is echter sedert haar vertrek uit de Gazastrook op 16 november 2016 met haar 'parkour'-team niet meer teruggekeerd. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat door de deelname aan het televisieprogramma 'Arabs Got Talent' in 2017 en de verschillende uitnodigingen voor optredens elders in de wereld de verzoekende partij enige bekendheid bij de jeugd in Gaza gekregen heeft. Zowel in haar verzoekschrift als in haar aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat naast de fysieke kant, de filosofie achter deze discipline, namelijk de vrijheid, ook heel belangrijk is. Het administratief dossier bevat echter geen concrete informatie over "parkour" als levenswijze an sich, de filosofie die achter deze sport zou schuilen en de perceptie ervan in de Gazastrook. De verzoekende partij benadrukt dat ze via haar parkour-activiteiten een boodschap van vrede wenst uit te drukken, maar dat Hamas dit beschouwt als vrede met Israël. De Raad kan wel aannemen op basis van het beperkt aantal persartikels die neergelegd werden, dat in bepaalde gevallen "parkour" meer is dan een loutere sportieve activiteit, zoals de verzoekende partij aanvoert.

In het specifieke geval van de verzoekende partij, blijkt dat de verzoekende partij reeds voorafgaand aan haar vertrek uit Gaza in het kader van de organisatie van culturele activiteiten door Hamas aangehouden en ondervraagd werd waarbij ze weliswaar snel werd vrijgelaten, maar met een verbod om bepaalde activiteiten te organiseren. Uit het geheel van de stukken en de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze verder is blijven deelnemen aan culturele en sportieve activiteiten en ook betrokken bleef bij de organisatie van dergelijke activiteiten, weliswaar buiten Gaza. Immers, de verzoekende partij heeft sinds haar vertrek uit Gaza in november 2016 deelgenomen aan parkour-activiteiten in verschillende landen. Via de sociale media kregen deze activiteiten ook een zekere ruchtbaarheid. Op het CGVS heeft de verzoekende partij ook een USB-stick neergelegd. Deze USB-stick bevat onder ander beeldmateriaal. Het beeldmateriaal heeft onder meer betrekking op reportages omtrent 'parkour' in Gaza. Uit het beeldmateriaal blijkt niet wanneer deze reportages gemaakt werden, maar uit de beelden zelf blijkt wel dat aantal opnames in Gaza gebeurd zijn. Aldus werden deze beelden gemaakt vooraleer de verzoekende partij uit Gaza vertrokken is.

In de mate dat de activiteiten van de verzoekende partij een uitdrukking vormen van haar engagement en haar – naar Gazaanse normen – progressieve ingesteldheid en mede gelet op het publieke karakter hiervan, heeft de verwerende partij onvoldoende zorgvuldig onderzocht of op basis van het geheel van bovenvermelde er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bij een terugkeer naar de Gazastrook omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging. In casu heeft de commissaris-generaal onvoldoende onderzocht of het geheel van de activiteiten die de verzoekende partij in en buiten Gaza georganiseerd heeft en/of deelgenomen heeft waaronder haar parkour-activiteiten, ingaan tegen de in de Gazastrook heersende normen en verwachtingen om vervolgens te onderzoeken of deze gedragingen in hoofdte van de verzoekende partij gebaseerd zijn op een politieke overtuiging die bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om haar identiteit of morele integriteit te behouden en dat niet van de verzoekende partij mag worden verwacht dat zij dit opgeeft. Het ontbreekt de Raad ook aan precieze en actuele informatie over de houding van Hamas ten aanzien van personen met het profiel van de verzoekende partij en ten aanzien van de activiteiten waaraan de verzoekende partij zowel binnen als buiten Gaza deelneemt. In het licht van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling moet de nodige kennis over deze relevante feiten vergaard worden. In casu is dit niet gebeurd. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij hier geen objectieve landeninformatie over kan inzamelen.

Gelet op het specifieke profiel van de verzoekende partij, de bijgebrachte stukken en haar reeds afgelegde verklaringen, is de Raad van oordeel dat een grondiger onderzoek zich opdringt om na te

gaan of de verzoekende partij zich actueel niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, het ontbreken van relevante landeninformatie en het gebrek aan onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 juli 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS